

SPLOŠNI PREGLED

MAGISTRATNI DIREKTOR FRANC JANČIGAJ

Na svoji IV. redni tajni seji dne 22. junija 1933 je občinski svet imenoval za novega magistratnega direktorja g. Franca Jančigaja, magistratnega višjega svetnika in načelnika mestnega gospodarskega sveta.

Novi g. magistratni direktor se je rodil l. 1878. v Ljubljani, kjer je posejal osnovno šolo in končal gimnazijo. Pravoznanstvo je študiral na dunajski univerzi do absolturija, zadnje izpite pa je opravil na univerzi v Gradcu. V službo mestnega načelstva ljubljanskega je vstopil leta 1905. Dodeljen je bil zaporedoma različnim referatom, l. 1907. pa je zapustil mestno službo ter prešel k deželni vladi. Vendar je tu ostal samo pol leta, nato pa se je vrnil v magistratno službo. Ko je opravil administrativni praktični izpit, je bil dodeljen v službovanje policijski upravi v Ljubljani in je tam ostal do pričetka svetovne vojne. Mobiliziran je bil nepretrgoma od začetka do konca vojne. Po prevratu se je povrnil v mestno službo in tu mu je bilo poverjeno načelstvo gospodarskega urada. Na tem mestu je ostal do svojega imenovanja za magistratnega direktorja.

G. magistratni direktor, znan po svoji vsestranski verziranosti v svoji stroki, po svoji vestnosti in objektivnosti, po svoji visoki srčni kulturi ter po svojem širokem duševnem obzorju, daje polno poročstvo, da bo vodil občinsko upravo stolnega mesta Ljubljane v največje zadovoljstvo meščanov, kakor tudi vseh drugih faktorjev, ki imajo kakršenkoli poslovni stik z mestnim načelstvom ljubljanskim.

† PETER GRASELLI

Dne 17. novembra 1933 je Ljubljana za vedno izgubila svojega prvega slovenskega župana ter častnega občana ljubljanskega, Petra Grassellija, moža markantne osebnosti, dobrega politika, neomajnega nacionalista, trdno verujočega, da se Slovencem neizbežno bližajo boljši časi. Njegove zasluge, ki si jih je stekel ne samo za procvit mesta Ljubljane, ampak tudi za vso ostalo Slovenijo, so neprecenljive vrednosti in mu jih Slovenci, prav posebno pa Ljubljančani, ne bodo nikoli pozabili, spomin nanj bo ostal vedno časten in svetel.

Pokojni Peter Grasselli se je rodil 28. junija 1841 v Kranju. Po končani srednji šoli je študiral pravoznanstvo na univerzi v Gradcu. Nato se je naselil v Ljubljani. Tu se je kaj kmalu začel udeleževati na političnem polju. Pozabiti ne smemo, da je bila tedaj doba narodnih taborov, katerim se imamo Slovenci zahvaliti, da nismo utonili v pangermanskem valovju, ki je prav tedaj najbolj grozeče butalo ob naše nacionalne meje. V družbi svojih vnetih pobornikov Bleiweisa, Poklukarja, Luke Svetca, Murnika, dr. Kersnika itd. je neumorno budil dremajočo narodno zavest in ta borba ni ostala brezplodna. Leta 1882. je Ljubljana, ko je izvolila pokojnika za svojega župana, prvega Slovenca na tem važnem in odgovornem mestu, odločno pokazala, da je slovenska ter da je dovolj trdna, da bo vzdržala in nazadnje odbila butanje pangermanskega valovja. Bistvo pokojnikove največje zasluge je prav v tem, da je s svojo neumorno delavnostjo, vestnostjo in s politično zrelostjo dokazal dunajski vladi, da smo Slovenci sposobni samostojnega političnega življenja. In res so za njim županovali stolnemu mestu ljubljanskemu izključno le Slovenci. — Kako so njegovi sodobniki znali vrednotiti pokojnikove politične sposobnosti, ki so bazirale na nepopustljivi doslednosti, poštenosti ter na zgledni nesebičnosti, je dokaz v tem, da so ga izvolili za zastopnika mesta Ljubljane v dunajskem parlamentu. V več volilnih dobah je bil deželni poslanec, namestnik deželnega glavarja in tudi deželni odbornik. Po potresu

l. 1895. se je odrekel županski časti in se sploh umaknil iz aktivnega političnega življenja. Poverjeno pa mu je bilo vodstvo mestne užitnine, katero je vzorno upravljal do l. 1922. Prav do svoje smrti pa je živo zasledoval vse politično dogajanje, posebno ono, tičočee se mesta Ljubljane.

Poudariti je dejstvo, da je bil pokojni Grasselli zadnji še živeči soustanovitelj bivšega Južnega Sokola ter hkrati zadnji še živeči član tega društva.

Mimo njegovega političnega poprišča je treba poudariti tudi pokojnikovo živahno delovanje na kulturnem polju. Bil je soustanovitelj Slovenske Matice ter večkratni predsednik Glasbene Matice. Bil pa je tudi časnikar, saj je izdajal in urejal tednik »Triglav«, poleg tega pa pridno sodeloval pri ostalih slovenskih novinah. Prav tako se ne sme prezreti dejstva, da je Grasselli s pevcem Nolljem (ki je bil dalj časa glavni urednik »Slovenskega Naroda«), napisal in poslovenil več dram in veseloiger, ki jih je priobčevala »Talijska«. Z že omenjenim Nolljem je pokojnik nastopal celo kot glavni igralec v ljubljanski čitalnici.

Že Avstrija ni mogla mimo pokojnikovih zaslug, ne da bi ga za te ne odlikovala, dasi je bil zaveden Slovenec, kralj Aleksander pa mu je podelil red sv. Save II. in III. reda ter red Jugoslovanske krone III. reda.

Peter Grasselli je bil eden tistih redkih delavnih ljudi, ki morejo ob koncu svojega življenja s ponosom zreti na svoje opravljeno delo. Tem bolj ponosen pa je moral biti pokojnik, ko je takorekoč od koraka do koraka opazoval procvit in nagli razvoj svojega ljubljenskega mesta Ljubljane, kateremu je on prvi nakazal pristno slovensko lice. Ljubljančani ga bodo ohranili v častnem spominu in bodo zvesto stopali po smernicah, ki nam jih je prav on krepko začrtal že l. 1882.

Slava spominu Petra Grassellija!

† JANKO NEP. JEGLIČ

Dne 10. januarja 1933 je v Ljubljani preminul Janko Jeglič, šolski ravnatelj in častni meščan ljubljanski.

Pokojnik se je rodil 19. maja 1859 v Zgornjem Tuhinju pri Kamniku. Na ljubljanskem učiteljskem je maturiral 1884. Služboval je nekaj let kot učitelj, nato pa kot nadučitelj v Skocijanu pri Turjaku, Tunjicah, Pečah pri Moravčah, Sv. Križu pri Litiji, Rakeku in naposled na osnovni šoli na Grabnu v Ljubljani kot ravnatelj polnih

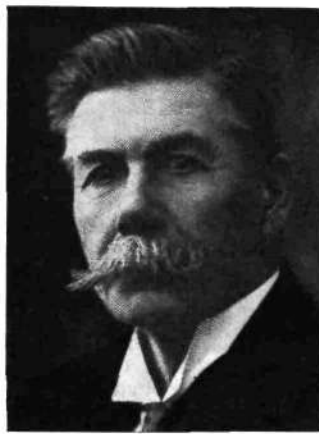
Franc Jančigaj

Peter Grasselli

Janko Nep. Jeglič

Anton Likozar

20 let. Upokojen je bil l. 1924. Poleg stanovskega je bilo njegovo glavno torišče na karitativnem polju. V Ljubljani je ustanovil in vodil dnevna zavetišča za revne otroke med vojno in po vojni, med vojno je tudi oskrboval begunce iz Galicije in Bukovine. Pri Vincencijevi družbi je bil marljiv funkcionar, v župniji sv. Petra v Ljubljani pa je bil predsednik Vincencijeve konference. Bil je tudi močna opora ubogih slepcev in je v njih društvu opravljal funkcijo blagajnika. Deloval je še pri »Društvu hišnih posestnikov«, pri bivši »Županski zvezi za Slovenijo«, pri »Hranilnici kmečkih občin« ter pri »Vzajemni zavarovalnici«. V teku službovanja je ustanovil v Sv. Križu pri Litiji podružnico Kmetijske družbe ter hranilnico in posojilnico, na Rakeku pa podružnico Kmetijske družbe.

L. 1911. je bil pokojnik izvoljen v občinski svet ljubljanski in je tu ostal polnih 20 let. V tem svojstvu je več let izvrševal funkcijo ubožnega očeta za šentpetrski okraj.

Za izredne zasluge, ki si jih je stekel za Ljubljano, posebno na karitativnem polju, je bil pokojnik l. 1923. imenovan za častnega meščana ljubljanskega, za udeleževanje na pedagoškem polju pa mu je ministrstvo podelilo častni naslov šolskega ravnatelja. Razna društva so ga počastila z diplomami in častnim članstvom.

Bodi mu ohranjen časten spomin!

† ANTON LIKOZAR

Dne 22. julija 1933 je omahnil v smrt Anton Likozar, nadučitelj v pokoju, ljubljanski občinski svetovalec in častni občan ljubljanski.

Pokojnik se je rodil 11. decembra 1857 v Primskovem pri Kranju. Osnovno šolo in nižjo gimnazijo je obiskoval v Kranju, učiteljske pa v Ljubljani. Prvo učiteljsko službo je nastopil 1880 v Velesovem, nato je služboval v Olševku in v Goričah, kjer je postal šolski vodja, v Preserju pod Krimom je postal nadučitelj. L. 1904. je prevzel vodstvo salezijanske šole na Rakovniku in je ostal v tem svojstvu do upokojitve 1924. Pokojnik je bil eden tistih redkih narodnih učiteljev, ki se je v polni meri zavedal, da ni učiteljeva naloga samo, da v šoli nauči svoje učence nujno potrebnega pisanja, čitanja ter računstva, ampak se je zavedal visoke naloge, ki mu jo je naložil poklic. Njegovo glavno torišče ni bila samo učilnica, ampak tudi racionalno gospodarstvo, vzorno vrtnarstvo ter umna čebeloreja, v čemer je bil prav takšen strokovnjak, kakor v pedagogiki. Kjerkoli je zapuščal svoje službeno mesto, povsod je odhajal z mirno zavestjo, da je tudi kmetiškimi roditeljem svojih učencev z lastnim zgledom pokazal, kako je treba umno, smotno obdelovati zemljo ter do skrajnosti izkoristiti ostale panoge kmetijskega stanu.

Ko se je za stalno preselil v Ljubljano, je bil neumoren delavec posebno v poklicnem delovanju. L. 1908. je prvič postal ljubljanski občinski svetnik in je na tem odgovornem in častnem mestu ostal skoraj nepretrgano do svoje smrti. Bil je: član mestnega šolskega sveta, namestnik člana deželne šolskega sveta, 14 let načelnik občinskega ubožnega odseka, poročevalec mestnega užitinskega zakupa, med vojno pa član odbora za mestno aprovizacijo. Nadalje je bil nepogrešljiv član skoraj vseh ljubljanskih učiteljskih organizacij ter član društva za varstvo mladine. Podčrtati pa je treba prav posebno, da je bil pokojnik ustanovitelj in dolgoletni predsednik Šentjakobskega kulturnega in gospodarskega naprednega društva ter Šentjakobske knjižnice. Sploh je videti, da mu je bil vprav šentjakobski okraj jako pri srcu, kajti Šentjakobski in Stari trg ter Florijanska ulica so se moderno preuredili po njegovem prizadevanju. Prav tako je bil pokojnik tisti faktor, ki je najneteje deloval na to, da se na Prulah zgradi moderna osnovna šola, v kateri bi imela streho tudi meščanska šola. Ta njegov trud ni bil zaman. V času gerentstva je bil neutrudljiv, saj je uredil ljubljanski živilski ter Vodnikov trg, vodil ljubljansko osnovno ter obrtno-nadaljevalno šolstvo, poleg tega pa še socialno-politični oddelek Mestnega načelstva.

Za vse svoje neumorno delovanje je pokojni Likozar dobival polno priznanje od vsepovsod, bil je častni član raznih društev, poklonjenih mu je bilo nebroj diplom, z najvišjega mesta je prejel zaslužen odlikovanje, mestna občina ljubljanska pa ga je nagradila s častnim meščanstvom.

Z njim smo mnogo izgubili. Učiteljski stan izbornega pedagoga, mestna občina požrtvovalnega sodelavca, razna napredna društva svojega močnega, vedno brezkompromisnega zagovornika. Spomin nanj bo ostal trajno časten in bo za vedno ostal svetel zgled neumorne ter nesebične požrtvovalnosti!

† DR. VINKO GREGORIČ

Dne 22. avgusta 1933 je umrl v Ljubljani dr. Vinko Gregorič, častni občan ljubljanski. Njegovo vsestransko delovanje je tesno združeno z napredkom Ljubljane.

Pokojnik se je rodil dne 1. aprila 1857 v Ljubljani. Gimnazijo je študiral v rodnem mestu, potem pa medicino na Dunaju, kjer je l. 1881. promoviral za doktorja vsega zdravilstva. Do l. 1886. je praktical v ljubljanski bolnici, ki je stala tedaj še na Dunajski cesti. L. 1892. je postal namestnik primarija dermatološko-venerološkega oddelka v novi bolnici. Društvo zdravnikov na Kranjskem ga je izvolilo za svojega tajnika, pozneje pa je to funkcijo zamenjal s funkcijo predsednika. L. 1892. je bil imenovan za primarija deželne bolnice v Ljubljani, pozneje pa za vodjo istega zavoda. L. 1905. je z nekaterimi tovariši ustanovil penzijski fond za vdove in sirote Društva zdravnikov na Kranjskem, ki se danes imenuje »Fond zdravnikov Dravske banovine«. Temu fondu je vzorno predsedoval dolgo let. Po prevratu, l. 1923. je ustanovil Zdravniško zbornico za Slovenijo in je bil njen predsednik do l. 1927., ko je bil izvoljen za njenega častnega predsednika, zdravniški društvi v Ljubljani in Zagrebu pa sta ga izvolili za svojega častnega člana.

Njegovo izvenstanovsko delovanje v mladosti je veljalo Narodni čitalnici, predvsem pa društvu »Narodni dom«, v čigar prid je organiziral »krajcarsko družbo« in jo vodil dalj časa. Omembe vredno je tudi, da je pokojnik ustanovil Društvo slovenskih biciklistov, ker je bil sam navdušen športnik. Vzajemno podporno društvo, ki se danes naziva Vzajemna posojilnica, je realizacija ideje, ki je vznikla v pokojniku. Prav tako je on oživotvoril Društvo hišnih posestnikov, ki ga je pozneje imenovalo za svojega častnega člana. Kot dober gospodarstvenik se je pokojni dr. Gregorič živo zavedal važnosti tujskega prometa, zato je sodeloval pri ustanovitvi Društva za tujski promet v Ljubljani, že prej pa je ustanovil »Delniško hotelsko društvo Union«, ki je še živemu dr. Gregoriču postavila monumentalni spomenik v obliki hotela »Union« v Ljubljani.

Dr. Vinko Gregorič

Franjo Mulaček

Andrej Marčan

Matej Soklič

Pokojnik se je udeleževal tudi politično in je bil v ljubljanski občinski svet prvič izvoljen l. 1887., poslednjič pa pri zadnjih obč. volitvah v Ljubljani. Pred vojno je bil član deželnega zbora, l. 1918. pa ga je deželna vlada imenovala za predsednika revizijske in kontrolne komisije za revizijo poslovanja dež. odbora, pozneje pa je bil predsednik komisije za likvidacijo bivše vojvodine Kranjske. Nekaj časa je bil predsednik ljubljanske Mestne hranilnice, skoraj tik pred svojo smrtjo pa je ustanovil Društvo za zaščito vlagateljev denarnih zavodov.

Dobremu zdravniku in neumornemu organizatorju naj bo ohranjen časten spomin!

† FRANJO MULAČEK

Dne 18. avgusta 1933 je preminul v Ljubljani Franjo Mulaček, poslovodja tvrdke Mayer, soustanovitelj ljubljanskega Sokola ter častni meščan ljubljanski.

Pokojnik se je rodil 1850 v Ljubljani. Izučil se je trgovine in kmalu je prišel k ugledni ljubljanski firmi Mayer. Tu je pokazal svojo poslovno zmožnost, vestnost in poštenost in tako mu je bilo kmalu poverjeno vodilno mesto v trgovini. Pri ljubljanskem Sokolu, katerega soustanovitelj je bil pokojnik, se je zelo agilno udeleževal. Leta 1866. je postal načelnik ter odbornik te organizacije. Bil je tudi dober pevec in je pel v stari Čitalnici od l. 1868. do ustanovitve Glasbene Matice.

Upoštevač njegovo nacionalno ter idealno sodelovanje pri dveh najvažnejših institucijah Ljubljane, v Sokolu ter v Čitalnici, mu je Mestna občina ljubljanska podelila častno meščanstvo.

† ANDREJ MARČAN

Dne 29. marca 1933 je med prevozom iz zagrebške klinike v Ljubljano izdihnil Andrej Marčan, hišni posestnik, mesar ter častni meščan ljubljanski.

Pokojnik se je rodil 1866 v Ohodnici na Slovaškem. Kot 11 letni dečko je prišel v naše kraje ter v Tržiču posejal osnovno šolo, nakar se je istotam izučil mesarske obrti. Po odsluženju vojaščini se je naselil v Ljubljani in 1892 na Sv. Petra cesti odprl lastno mesnico. L. 1906. je kupil domačijo na Rimski cesti. Zaradi svoje marljivosti, ki mu je pripomogla do tako častne osamosvojitve, je bil dolgo vrsto let predsednik društva mesarskih obrtnikov.

Z ozirom na njegovo gospodarsko marljivost ter odlično narodno zavednost ga je že leta 1916. mesto Ljubljana sprejelo med svoje častne meščane.

Ohranimo mu nevenljiv spomin!

† MATEJ SOKLIČ

V Trnovem v Ljubljani je dne 12. septembra 1933 umrl znani gostilničar in trgovec, častni meščan ljubljanski, Matej Soklič.

Pokojnik se je rodil dne 22. septembra 1876 v Bohinjski Beli. Izučen je bil usnjarske obrti, toda ko se je zelo mlad za stalno naselil v Ljubljani, je odprl malo trgovino. Z neumorno marljivostjo ter varčnostjo se je kaj kmalu povzpел do uglednega trgovca in gostilničarja. Bil je neomajen narodnjak, ki nikoli ni skoparil, kadar je šlo za napredno stvar. Bil je član več društev, tako n. pr. agilnega pevskega društva Krakovo-Trnovo. Za njegove številne zasluge mu je Mestno načelstvo ljubljansko l. 1919. podelilo častno meščanstvo.

Pokojniku naj bo ohranjen časten spomin!

TUJI VTISI O LJUBLJANI

Splitska občinska uprava je poslala svojega načelnika finančnega oddelka g. Štambuka v Ljubljano, da prouči na ljubljanskem magistratu administracijo ljubljanske občine. Gosp. načelnik Štambuk je podal o svojem bivanju v Ljubljani tole poročilo:

Občinska uprava v Splitu me je delegirala v Ljubljano, da na tamkajšnjem magistratu proučim organizacijo finančne službe, da izvedemo po potrebi reforme, v kolikor je ljubljanski sistem dela boljši in prikladnejši od našega. Širšo publiko bodo razne tehnične posameznosti gotovo manj zanimalo, zato se v podrobnosti ne bom spuščal.

Predvsem poudarjam, da zavzema ljubljanska občinska uprava po organizaciji svoje službe eno prvih mest v naši državi. Na vsakem delu, ki sem ga pregledal, sem našel najlepši red in disciplino. Pravili so mi tamkajšnji tovariši; da se je zlasti v tem pogledu dosegel vprav v poslednji dobi velik uspeh. Mnogo je doprineslo k temu dejstvo, da je osebe v delu in ekonomiji neodvisno. Vsak vrši svoj posel samostojno, brez tujega vpliva, strogo po določenih pravilih in zakonu.

Nisem proučeval samo organizacije službe, ampak sem zlasti poizkušal poiskati rezultate na raznih poljih občinske delavnosti, zlasti finančno-ekonomske.

Ljubljana bi si po svoji gospodarski moči pač lahko dovolila tudi nekaj sijaja, ali vendar tega ne morete nikjer najti. Narobe, skromnost treznih gospodarjev se opaža povsod, začeni pri stavbi magistrata, ki je bila nedavno prenovljena v svojem zgodovinskem stilu.

Kar se tiče javnih potreb občanov, sem se prepričal, da Ljubljana ne računa mnogo na prvi vtis tujca. Mesto se urejuje izključno po potrebah prebivalstva. Vsak mestni okraj ima najpotrebnejše: dobre ceste, vodo, kanalizacijo, razsvetljavo, tramvaj i. dr. Iz vsega pa se veličastno odraža krasni tivolski park s svojimi nasadi in s posebnimi igrišči za deco. Tudi ta park — ki je ponos Ljubljane — je delo mestne vrtnarije. Tako urejen in vzdrževan park je neprecenljive koristi za duševni odmor in zdravje mestnega prebivalstva.

Mestna podjetja: vodovod, elektrarna, plinarna, klavnica in pogrebni zavod so stalno aktivni ter prinašajo občini čisti dobiček za kritje izrednih stroškov in novih investicij. Posebne važnosti je, da v tem pogledu ne zaostaja za gornjimi podjetji niti mestna klavnica, za katero je mestna uprava investirala pred nekaj leti okoli 20 milijonov Din. Klavnica je najmodernejše urejena in ima zmogljivost, ki bo zadoščala za dolgo dobo, tudi če bo prebivalstvo mesta stalno naraščalo, kakor se to godi zadnja leta.

Podjetja imajo svojo samostojno upravo: elektrarna in vodovod skupno, ostala podjetja vsak svojo. Ali tudi v Ljubljani nameravajo na podlagi izkušenj izvesti reformo, kakor je bila izvedena v Splitu, in postaviti vsakemu podjetju samostojno tehnično upravo, finančno pa priključiti splošni finančni administraciji.

Zanimivo bi bilo primerjati premoženjsko stanje ljubljanske občine, in v koliko bi se dalo vzporediti z našimi razmerami. Ali kje je Split v primeri z Ljubljano? Split šele poskuša ustvariti temeljne pogoje za racionalno organizacijo občinske administracije in za razvoj Splita v moderno mesto: to vršimo v najtežjih okolnostih glede na čas in na sredstva.

PRAVILNIK O ZAŠČITI IZKOPNIN IN SPOMENIKOV

Na IV. redni javni seji občinskega sveta ljubljanskega dne 30. junija 1932 je bil predložen »Pravilnik o ohranjanju zgodovinskih spomenikov in stavb«, ki je bil sestavljen na podlagi predlogov uprave Narodnega muzeja in pa konservatorija, torej v smislu določb § 24. novega gradbenega zakona. Zadeva je bila na takratni seji občinske uprave odložena s predlogom, naj se osnutek pravilnika razpošlje vsem gg. občinskim svetnikom v podroben študij in naj se pri zaščitenih stavbah in njih delih označi tudi sedanje lastnike objektov. Osnutek pravilnika se je z ozirom na izražene želje izpopolnil in vsebuje vrh tega sedaj tudi še spomenike na pokopališču pri Sv. Krištofu, ki naj se zaščitijo. Sedanji osnutek pravilnika je sestavljen na osnovi predlogov Narodnega muzeja z dne 1. marca 1932, št. 166. in z dne 13. marca 1932, št. 183. ter predlogov konservatorija z dne 6. aprila 1932, št. 4., z dne 4. marca 1933, št. 40. in z dne 29. marca 1933, št. 50.

Gradbeni odbor mestne občine ljubljanske je na svoji III. seji dne 27. februarja 1933 sklenil, da se sedanji osnutek razpošlje vsem članom občinske uprave s prošnjo, da morebitne pripombe dopošljejo v teku enega meseca mestn. gradbenemu uradu. Razen tega so bili povabljeni še gg.: župnik v pok. Ivan Vrhovnik, msgr. Steska in novinar Ante Gaber za eventualne dopolnitve. Svoje pripombe so slednji trije poslali in so se v osnutku pravilnika upoštevale.

Osnutek pravil je gradbeni odbor odobril na svoji X. seji dne 29. maja 1933 v končni stilizaciji. To stilizacijo je sprejel tudi gradbeni odsek na svoji seji dne 7. junija 1933 (XI. seja).

DROBNE VESTI

Za Mestni muzej ljubljanski so darovali: »Glasbena Matice« v Ljubljani spominski album na I. slovenski glasbeni festival in 60-letnico; g. prof. Albert Sič 3 požarne vedrice in pripravo za iskanje zakladov; antikvariat »Tizian«, bakreno spominsko medaljo iz l. 1883., kovan novc iz l. 1095.; g. učitelj C. Petrovec, 10 starinskih novcev in 1 nož; ga. Ivana Krisper, tri albume slik Ljubljane, iz zbirke pok. dr. Krisperja; g. Japelj ml., 8 starinskih novcev; Udruž. jug. učiteljstva, zbirko slik ljublj. kongresa učiteljstva; ga. Rozalija Janda-Gale, volilo: sliko Vavpotič »V Idriji«, sliko Gaspari »Na vasi« in sliko Gustinčič »Vas«; g. rud. svetnik Fran Janda, brušeno starinsko čašo; »Dekor«, tvornica za fino keramiko, ker. kip »Ljubljanski zmaj«, umetn. delo gdčne. Pajničeve; g. Gustav Del Cott, sliko R. Maister: Blejsko jezero leta 1897.; ga. Gregoričeva, vdova po pokojnem dr. V. Gregoriču pa je prepustila v posnetek svojo dragoceno zbirko slik iz stare Ljubljane. Mestno načelstvo izreka vsem darovalcem najprisernejšo zahvalo za poklonjene predmete. Ob tej priliki naproša mestno načelstvo ljubljansko meščanstvo, da se tudi ono v polni meri zaveda velikega pomena bodočega mestnega muzeja. Vsako mesto ima svojo zgodovino in v vsakem mestu tvori mestni muzej za tujca lep pregled kulturnega razvoja, domačina spominja na njegovo preteklost, znanstvenemu raziskovanju pa odpira nove vire. Mnogo je po naših domovih predmetov, ki bi bili ohranjeni v mestnem muzeju priča naše preteklosti. Po domovih se polagoma porazgube in uničijo. Zberite jih in pomagajte, da slednjič tudi v Ljubljani dobimo svoj mestni muzej.

Ivan Vrhovnik: Trnovska župnija v Ljubljani, 447 strani. Cena v usnje vezana 90 —, platno 60 —, broširana 45 — dinarjev. Naroča se pri g. dr. J. Rusu, Ljubljana, Licealna knjižnica. Knjiga priznanega zgodovinarja župnika Vrhovnika je bogat, živo pisan kronološki pregled trnovske fare in njenih faranov in jo toplo priporočamo. Podrobneje poročilo drugič.

K izidu zanimive knjige. Naš znani narodni delavec Andrej Gabršček, ki je nedavno izdal dve knjigi »Goriški Slovenci«, oziroma je prva knjiga že izšla, drugo pa namerava avtor izdati takoj, ko mu bodo naročniki plačali prvo knjigo. Druga knjiga bo obsegala dobo po l. 1900. in je v tej dobi omenjena tudi že vsa današnja generacija, ki se je kakorkoli že udeleževala v javnem življenju. Z neprestanim delom je avtor v dunajskih knjižnicah nabral toliko gradiva o zgodovini Trsta in Istre, da bo lahko izdal sedaj v Ljubljani prav obširno knjigo. Na delo našega zaslužnega narodnega delavca javnost opozarjamo, želeč njemu čim večjega uspeha.

»Za komunalni preporod«, je naslov knjižici, ki jo je napisal ob priliki kongresa »Zveze mest Jugoslavije« Slobodan Ž. Vidaković, tiskovni in kulturni referent beograjske občine. Pisec, ki je znan komunalni delavec, obravnava v tem svojem delu sodobna vprašanja, ki se tičejo kongresa Zveze mest, zakona o mestnih občinah, socialno-pravnih občinskih financ in o pomenu socialno-urbanistične centralne pisarne Zveze mest. Isti pisec je napisal še zanimive razprave »Tuberkuloza in sifilis z gledišča socialne politike« (1931, 112 strani, cena Din 20 —); »Naša deca« (64 strani, cena Din 10 —); »Naši socialni problemi« (378 strani, cena Din 60 —). Knjige, ki so važni znanstveni prispevki za vsakega javnega delavca, se najtopleje priporočajo in se naročajo pri g. Slobodanu Ž. Vidakoviću, tiskovnemu referentu beograjske občine, Beograd, Dragovičeva 4.

»Kroniko« izdaja Mestna občina ljubljanska. Za izdajateljico in uredništvo odgovoren mestni arhivar in tiskovni referent Lojze Stanovec, za upravo odgovoren Pavel Debevec. Tiska Učiteljska tiskarna, zanjo odgovoren Franc Štrukelj. — Ponatis člankov in slik dovoljen samo z dovoljenjem uredništva. Rokopisi se ne vračajo. »Kronika« izhaja 4 krat na leto in stane za vse leto Din 60 —, za pol leta Din 30 —, za četrt leta Din 15 —. Za inozemstvo Din 100 —. Posamezna štev. velja Din 30 —. Naroča se: Mestno načelstvo, kulturni oddelek, Ljubljana.